

толкова много за менъ . . . Евга . . . Сестра Евга, която много ме обичаше.

Азъ се страхувамъ да се не влоши положението на нейния братъ и нейната душа да посърне още повече. Лѣкарътъ дойде, прегледа го, измѣри му температурата, и успокоенъ ми каза:

— Всичко ще мине. Вашия другаръ нѣма да пострада. Температурата е доста висока, но ще почне да спада. Изтощенъ организъмъ лесно се подава. Не е день, два гладъ и мизерия, а и тия последни боеве изтощиха всички нерви. Като го изпратимъ утре за Скопие тамъ скоро ще се оправи.

И азъ оставамъ до неговата глава, смѣнямъ мокритѣ кърпи, разквасвамъ устата му и тихо му нашепвамъ да бжде спокоенъ. Къмъ полунощ температурата спадна. Той е вече по бодъръ и изпи чая си съ едно парче бисквитъ, което се бѣше запазило у менъ.

— Тихоле!

— Какво има, Храбъръ?

— И ти ли така страда?

— Може би, моитѣ страдания да бѣха по-голѣми, защото се събраха много болести. Тѣлото ми бѣше цѣлото смазано, когато ме изхвърли гранатата отъ окопа при Мучи-баба въ дола. Бѣхъ натъртенъ, а после се появиха злѣчни атаки, жълтеница, нерви. Ти знаешъ ли Храбъръ, че твоята сестри Евга ме гледа въ болницата . . . Азъ дължа живота си ней.

— Евга ли? . . . милата . . . тя се отдаде всецѣло на милосърдието . . . Убиха презъ балканската война голеникътъ ѝ и тя постави червения кръстъ на гърдитѣ си.

— И достойно го носи . . . Колко много сълзи изтрива отъ очитѣ на нещастнитѣ майки, жени и деца. Ти като отидешъ въ София ще я поздравишъ отъ менъ . . . Азъ ѝ дължа толкова много признателность.

— Сждба . . . гора съ гора се не среща, а човѣкъ съ човѣкъ . . . не се знае сждбата какъ ще го постави и съ кого ще го срещне . . . И ти не си знаялъ, че Евга е моя сестра? . . .

— Не. Ти много приличашъ на нея, и ми мина презъ ума, че тя е твоя сестра, па и нали бълнуваше.